

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2009. év január hó 22. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az adócsalás büntette miatt folyamatban volt büntetőügyben az I. r. és a II. r. terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítvány elbírálása során a Pesti Központi Kerületi Bíróság 23.B.3904/2003/15. számú ítéletét és a Fővárosi Bíróság 25.Bf.8263/2006/7. számú ítéletét az I. r és a II. r. terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

I. A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2006. május hó 3. napján kihirdetett 23.B.3904/2003/15. számú ítéletével az I. r. és a II. r. terheltet bűnösnek mondta ki, mint társtetteseket adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntetében. Ezért őket egyenként 6-6 hónap, végrehajtásában 2-2 év próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte.

A megállapított tényállás lényege szerint a büntetlen előéletű terheltek házastársak. 1994-ben együtt megalapították a M.&C. Szolgáltató Korlátolt Felelősségű Társaságot. 1998 októberében a társaság ügyvezetője a két terhelt volt.

A társaságnak a működése során 1997. október hó 20. napjáig általános forgalmi adónemben 5.540.659 forint adótartozása keletkezett.

1998. október 12-én a terheltek azért, hogy az adókötelezettségtől megszabaduljanak, fiktív adásvételi szerződésekkel eladták a

tulajdonukban lévő üzletrészeiket. Az I.r. terhelte a tulajdonában álló 900.000 forint értékű üzletrészt az Amerikai Egyesült Államokban, Delaware államban bejegyzett Controlpower Enterprises Co-nak adta el 90.000 forintért, míg a II.r. terhelte a 100.000 forintos üzletrészt Sz. V-nek adta el 10.000 forintért. Sz. V. az ellenértéket nem fizette meg.

Az új tulajdonosok a céget egyáltalán nem működtették, egymást nem ismerték. Az adóhatóság a társaságot a továbbiakban fellelni nem tudta, az adótartozás végrehajtása lehetetlenné vált. A társaság felszámolás alá került, amelyet a bíróság egyszerűsített módon fejezett be. Az 5.540.659 forintos adótartozás megfizetésére nem került sor.

1998. október hó 12. napján a társaság közgyűlést tartott, ahol megjelent Sz. V. is. Ott az addigi tisztségviselők lemondtak, majd a terheltek megválasztották Sz. V-t ügyvezetőnek. Ezt követték - az elővásárlási jogról történt lemondások után - az eladások.

A Controlpower Enterprises nevű cég létezik, Delaware államban jegyezték be 1996. október 8-án. A céget egy darab 1.500 dollár névértékű részvény testesíti meg. A cég saját székhellyel nem rendelkezik. Egy bejegyzett ügynök van megbízva a cég képviselésével. Mindez a helyben hatályos jogszabályoknak megfelel.

A társaság az adóbevallásokat az üzletrész-átruházásokat megelőzően rendben benyújtotta. Az adóhatóság 1999. október 19. napján kísérelte meg a végrehajtást és azt állapították meg, hogy az ügyvezetők nem elérhetőek és a cég a székhelyén nem található meg.

A Kft. a megvásárlás pillanatától kezdve semmiféle működést nem végzett. Nem állított ki számlát, nem fizetett be tb-t, nem hirdetett, nem kereskedett. A 90 %-os befolyást szerzett amerikai társaság nem tett semmit sem az általa megszerzett társasággal annál is inkább, mert még a lehetősége is ki lett zárva annak, hogy a céggel kapcsolatos eseményekről tudomást szerezzen.

Valakik - biztosan nem a társaság új tagjai - formailag teljesítették a törvényi előírást, hogy a társaságnak volt székhelye, még ha azt a társaság tagjai, illetve a tagok képviselői nem is látták soha. A két vevőnek nem volt szándékában a társaság működtetése, ebből következően nem is fizettek azért, amire nincsen szükségük.

A minősítés körében kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a terheltek cselekménye az adótartozás behajtását megakadályozta. A terheltek szándékának megfelelően az eladás pillanatától elérhetetlenné vált a cég, a cég képviselői és tulajdonosai. Nem volt székhelye, nem volt a feladatát valóban végző kézbesítési

megbízottja. Nem álltak rendelkezésre a társaság könyvei, az adóhatóság nem tudta vizsgálni a vagyont, a készpénzállományt, a kinnlevőségeket. Ezért a bíróság a terheltek cselekményét a Btk. 310. §-ának (5) bekezdésében meghatározott, a (3) bekezdése szerint minősülő és büntetendő, az adóbevételek jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntetettének minősítette, amelyet a két terhelt társtettesként követett el.

Az elsőfokú ítélet ellen a terheltek és a védő felmentés végett jelentettek be fellebbezést. A védő szerint a terheltek azért nem követtek el bűncselekményt, mert nem a hatóság előtt és nem a hatóság számára nyilatkoztak. Cselekményükkel egyetlen hatóságot sem tévesztettek meg. Az üzletrészüket eladása az adó megfizetését és behajtását nem befolyásolta. A szerződés valós szándékot tükrözött és az adó behajtása nem hiúsult meg.

A másodfokon eljáró Fővárosi Bíróság a 2008. február hó 5. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozott 25.Bf.8263/2006/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetés kiszabására vonatkozó részében megváltoztatta.

Az I. r. terhelt büntetését 360 napi tétel (1000 forint egy napi tétel összegű) összesen 360.000 forint pénzbüntetésre, A II. r. terhelt büntetését 300 napi tétel (300 forint egy napi tétel összegű) összesen 90.000 forint pénzbüntetésre enyhítette. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét terhelt vonatkozásában helybenhagyta.

A másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a tényállást azzal egészítette ki, hogy az ügyben P. F. - egy ismeretlen személy felkérésére - kézbesítési megbízottként vett részt, amelyért az illetőtől egy mobiltelefont kapott.

Az eljárás tárgyát képező cselekmény elkövetési magatartása a hatóság megtévesztésével az adó behajtásának jelentős késleltetése vagy megakadályozása. Ennek a megtévesztésnek - szemben a védői érveléssel - nem feltétlenül a hatóság előtt kell megtörténnie. Amint arra a HVGorac Kommentár is hivatkozik, a magatartás „rendszerint” a hatóság előtt valósul meg, ám előfordulhat, hogy az elkövető fantomizálja a gazdálkodó szervezetét, azaz eltünteti a hatóság látóköréből, s ezért az elrendelt végrehajtás sikerét megghiúsítja. A Fővárosi Bíróság ezekkel az érvekkel egyetértve rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a terheltek bűnösségét. A megtévesztés a fiktív átruházási szerződésben öltött testet. A lényege abban állt, hogy a társaság új tagjai gazdasági tevékenységet nem folytatnak, s így az adó behajtása megghiúsul.

Az elkövetéskor hatályos Gt. 3. §-ának (1) bekezdése szerint a tagok kizárólag üzletszerű gazdasági tevékenység folytatására

hozhatnak létre gazdasági társaságot. A terheltek cégét „megvásárló” tagok azonban gazdasági tevékenységet nem kívántak folytatni. Az új tulajdonosok egymást nem is ismerték és jövőbeni tevékenységükről sem egyeztettek. Sz. V. ügyvezető a cég iratait nem vette át, személyi, vagyon körülményei is megkérdőjelezzik az ügylet komolyságát, mint ahogy a kézbesítési megbízott személye és ez utóbbi megbízás körülményei is.

Mindezekből a körülményekből helyesen vonta le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy a terheltek célja a tartozással terhelt társaságtól történő megszabadulás annak érdekében, hogy ezáltal az adófizetési kötelezettségük alól mentesüljenek.

A másodfokú bíróság lehetőséget látott a főbüntetés enyhítésére, ennek indokairól is számot adott ítéletében.

II. A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen az I. r. és a II.r. terhelt védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján - arra hivatkozással, hogy a terheltek büntetőjogi felelősségének a megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak a megsértésével került sor.

Az indítvány szerint az elsőfokú és a másodfokú bíróság olyan személyek bűnösségét állapították meg, akik a Btk. 310. §-ának (5) bekezdésében meghatározott törvényi tényállást nem valósították meg. A másodfokú bíróság jogellenesen túlterjeszkedett a törvény kógens rendelkezésén és a kommentár szövegére alapozva döntött a terheltek büntetőjogi felelősségéről.

Amint arra a bíróság által hivatkozott HVGorac Kommentár is utal - az adócsalás csak az adóhatóságok előtt követhető el. Az egyéb szervek vagy személyek előtt tett nyilatkozatoknak az adócsalás megállapíthatósága szempontjából nincs jelentősége.

A terheltek terhére megállapított bűncselekményt kizárólag az adóhatóságok megtévesztésével lehet elkövetni, amelyeket a védő az indítványában tételelesen felsorolt. Az irányadó tényállás alapján az adóhatóságok megtévesztése szóba sem jöhet, hiszen a társaság eladására vonatkozó dokumentumok a Cégbíróság számára készültek.

Terheltek a Kft-t nem fantomizálták. Az üzletrészeiket megvásárló vevők - akárcsak az eladók - a vétel pillanatától az eljárás jogerős befejezéséig fellelhetőek voltak. Ennél fogva a gazdálkodó szervezet nem tűnt el a hatóság látóköréből.

A társaság tagjai nem kötelezhetőek tevékenység folytatására. Az az ítéleti álláspont, hogy az adó behajtása emiatt hiúsult meg, a társasági törvény ismeretének a hiányára utal.

A terheltek terhére megállapított adócsalás eredmény-bűncselekmény, amelynek megállapítása nem létező vagyon esetében fogalmilag kizárt.

Adott esetben az adó behajtása az üzletrész eladásával nem hiúsulhatott meg, ugyanis már a vádirat is azt tartalmazta, hogy a hitelezői igények kielégítése, vagyon hiányában nem volt lehetséges. Miután a bíróság az ítélethozatal során a vádhoz kötve van, ettől eltérő megállapítást nem is tehetett. Márpedig a bűncselekmény kizárólag úgy valósulhat meg, hogy az adó fizetésére kötelezett társaságnak van vagyona és a meglévő vagyon behajtása szenved késedelmet avagy hiúsul meg.

A védő mindezek alapján a terheltek felmentését indítványozta.

A Legfőbb Ügyészség a BF.1505/2008. számú írásbeli nyilatkozatában a felülvizsgálati indítványt alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint a terheltek cselekménye az adótartozás behajtását megakadályozta. A bíróságok helytállóan állapították meg, hogy a terheltek tényállásszerű elkövetési magatartásával okozati összefüggésben a törvényi tényállásban megállapított eredmény is létrejött, és erre a terheltek egyenes szándéka kiterjedt.

A bíróságok a büntető anyagi jog szabályainak a megsértése nélkül állapították meg mindkét terhelt bűnösségét, a cselekmény jogi minősítése és a kiszabott büntetés is törvényes.

A bíróságok határozatai mentesek a Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontjában megjelölt abszolút hatályú eljárási jogszabálysértésektől is.

Mindezekre figyelemmel a Legfőbb Ügyészség azt indítványozta, hogy a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítványnak ne adjon helyt, és a megtámadott határozatokat a hatályában tartsa fenn.

A védő a Legfőbb Ügyészség átiratára írásban észrevételeket tett, amelyben kifejtette, hogy azzal szemben a felülvizsgálati indítványában elfoglalt álláspont helyes.

A Legfelsőbb Bíróság a Be. 420. §-ának (1) bekezdése és a Be. 424. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, amelyen a védő a felülvizsgálati indítványát fenntartotta. Előadta, hogy a felülvizsgálati indítványában elfoglalt álláspontját már a nyomozás során és az ügyben eljáró bíróságok előtt is kifejtette, de azokat sehol nem vizsgálták meg érdemben.

Feltételezve, hogy az üzletrészek adásvétele fiktív volt, a terheltek az adócsalást akkor sem követték el. Legfeljebb a

közokirat-hamisítás büntetettét róhatták volna a terheltek terhére, de emiatt vádemelés nem történt, s az egyébként is elévült.

Az adó megfizetésének a megakadályozásával elkövetett adócsalás bűncselekménye a megfizetés fedezetéül szolgáló vagyon hiányában nem követhető el.

Tény, hogy gazdasági társaságot üzletszerű gazdasági tevékenység folytatására lehet alapítani, de az a körülmény, hogy valaki nem folytat ilyen tevékenységet, még nem jelenti, hogy egyben adócsaló volna.

Mivel a terheltek nem követték el az adócsalást, ezért a felmentésük indokolt.

A legfőbb ügyész képviselője az írásbeli nyilatkozatával egyező indítványt tett.

III. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatot az abban rögzített tényállás alapul vétele mellett egyrészt a felülvizsgálati indítványban megjelölt - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott - okból, valamint - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontjában írt eljárásjogi felülvizsgálati okok tekintetében - hivatalból [Be. 423. § (4)-(5) bek.] bírálta felül.

Ennek során a felülvizsgálati indítványt mindkét terhelt vonatkozásában azonos indokok alapján alaptalannak találta.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítvány elbírálása során abból indult ki, hogy a Be. 423. §-ának (1) bekezdésében foglaltak értelmében, a felülvizsgálati eljárásban a tényálláshoz kötöttség érvényesül. Ennél fogva a kötelezően irányadó jogerős ítéleti tényállás alapul vételével kell és lehet állást foglalni a rendkívüli jogorvoslat tárgyában.

A Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint felülvizsgálatnak a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen akkor van helye, ha a terhelt felmentésére vagy az eljárás megszüntetésére, illetve a terhelt bűnösségének megállapítására, továbbá kényszergyógykezelésének elrendelésére a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor.

A Btk. 310. §-ában büntetendővé nyilvánított adócsalásnak két, egymástól lényeges elemeiben eltérő alapesete van. Az eljáró bíróságok nem a 310. § (1) bekezdésében meghatározott első, hanem az (5) bekezdésében meghatározott második alapesetében állapították meg a terheltek bűnösségét. A Btk. 310. §-ának az elkövetéskor és az elbíráláskor lényegében azonos szövege úgy rendelkezik, hogy az

(1)-(4) bekezdés szerint büntetendő, aki a megállapított adó meg nem fizetése céljából téveszti meg a hatóságot, ha ezzel az adó behajtását jelentősen késlelteti vagy megakadályozza.

A védő a felülvizsgálati indítványában helyesen hivatkozott a HVG Kommentár 6. pótlásának a 730/4. lapjára, amely szerint a bűncselekmény csak az adóhatóságok előtt követhető el, és helyesen idézte abból az adóhatóságok felsorolását.

Ugyanakkor több lényeges körülmény is elkerülte a figyelmét.

Elkerülte a figyelmét, hogy a Kommentár idézett része nem a terheltek terhére megállapított bűncselekményhez kapcsolódó magyarázatot, hanem az adócsalásnak a Btk. 310. §-ának az (1) bekezdésében meghatározott első alapesetéhez kapcsolódó magyarázatot tartalmazza. Az adócsalás első alapesetének az akkor hatályos szövege valóban úgy rendelkezett, hogy a bűncselekményt az követi el, aki az adókötelezettség, stb. megállapítása szempontjából jelentős tényt (adatot) a hatóság előtt valótlanul ad elő, stb.

A Btk-nak ez - az 1978-ban elfogadott eredeti szövegével azonos - rendelkezése akkor született, amikor még nem volt hazánkban önadózás, csupán ún. kivetéses adóztatás történt.

A Btk. hatályba lépését követően azonban hamarosan (már 1982-ben) bizonyos szűk körben (a gazdasági munkaközösségek adóztatásában) bevezetésre került az önadóztatás, és ettől kezdve töretlen volt az ítélkezési gyakorlatunk is abban, hogy az adócsalás (amelynek akkor még csupán egy alapesete volt) nem ún. helyszínes bűncselekmény és nem csupán az adóhatóság előtt követhető el.

A felülvizsgálat alapjául szolgáló ügyben a terheltek terhére megállapított adócsalás - a bűncselekmény második alapesetének - tényállása soha nem határozta meg tényállási elemként az elkövetés helyét. Soha nem tartalmazta, hogy csak adóhatóság vagy bármely más hatóság előtt volna elkövethető.

Az adócsalás második alapesete - az eredeti formájában - 1993. május hó 15. napjával került a Btk-ba. A cégek ún. fantomizálása akkor még viszonylag ritka jelenség volt idehaza. Száma csak az 1990-es évek második felének a végén nőtt meg jelentősebb mértékben. Ennek nyomán formálódott az az ítélkezési gyakorlat, amelynek elemzése alapján a másodfokú bíróság által helyesen hivatkozott Kommentár - az immár 23. pótlásában - rögzítette, hogy az adócsalás második alapesete rendszerint a hatóság előtt valósul meg. Elfordulhat az is, hogy az elkövető fantomizálja a gazdálkodó szervezetét, azaz eltünteti a hatóság látóköréből, s ezért az elrendelt végrehajtás sikerét megghiúsítja.

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróságnak az - általa idézett kommentármagyarázattal egyező - álláspontjával teljes mértékben egyetért, és azt a maga gyakorlatában is követi.

A Legfelsőbb Bíróság az eljáró bíróságokkal egyezően azt állapította meg, hogy a terheltek szándékegységben megtévesztő magatartást tanúsítottak. A megtévesztés a jogszerű üzletrész-átruházási szerződés látszatának a keltésével valósult meg. Kizárólagos célja az volt, hogy így szabaduljanak meg az adóhatósággal szemben fennálló fizetési kötelezettségük alól.

A Kft-vel szemben indított adóigazgatási eljárásban - az irányadó tényállás szerint - az adóvégrehajtásra is sor került. Az adóvégrehajtás annak következtében hiúsult meg, hogy a terheltek az adós gazdálkodó szervezetet, annak képviselőit, annak vagyont, könyvelését tudatosan eltűntették.

Téves a felülvizsgálati indítvány abban részében is, amikor arra hivatkozik a védő, hogy az adós gazdálkodó szervezetnek - amint azt a vádirat is rögzítette - nem is volt vagyona, a bűncselekmény ez okból sem valósulhatott meg.

Ezzel kapcsolatban rámutat a Legfelsőbb Bíróság arra, hogy az elkövetéskor hatályos számviteli törvény (a számvitelről szóló 1991. évi XVIII. törvény) a vagyon fogalmát nem is határozza meg, hanem a hatálya alá tartozó ún. gazdálkodók vagyoni, pénzügyi, jövedelmi helyzetének a meghatározásához szükséges egységes szabályokat rögzíti.

A gazdálkodó vagyona (alapvetően) az eszközök és a források számszerűsített adataival határozható meg. A számviteli szabályok szerint adott gazdálkodónak akkor is van vagyona, ha a társaság tartozásai és követelései pontosan kiegyenlítik egymást, avagy, ha például a tartozásai meghaladják a követeléseit, tehát eladósodott, netán csődbe ment.

A vádirat valóban tartalmazza, hogy a hitelezői igények kielégítése adósi vagyon hiányában nem volt lehetséges, ez azonban a felszámolási eljárás lefolytatása alatti időpontra érvényes megállapítás. Azt sem a vádirat, sem az ítélet nem tartalmazza, hogy 1998. október 12-én, az üzletrészek fiktív átruházásakor, avagy később az adóvégrehajtás keretében az adóbehajtás megkísérlése során - 1999. október 19-én - volt-e és mennyi vagyona az adós gazdálkodó szervezetnek.

Az adócsalás egyetlen fordulatainak a megállapítása körében sincs jelentősége annak, hogy mennyi az adós gazdálkodó szervezet vagyona, illetve, hogy aktív vagy passzív a vagyona. Téves ezért az a védői okfejtés, hogy a bűncselekmény kizárólag úgy valósulhat

meg, ha az adó fizetésére kötelezett társaságnak van vagyona és, a meglévő vagyon behajtása szenved késedelmet, avagy hiúsul meg.

A gazdálkodónak valójában mindig van vagyona. Ha netán nincs elég pénzeszköze, azt számtalan forrásból (pl. tagi kölcsön, hitelfelvétel, eszközök értékesítése, stb. is biztosíthatja.

Az eljáró bíróságok helyesen értelmezték a gazdasági társaságokról szóló törvény rendelkezéseit, az indítvány e körben is alaptalan.

A védő helyesen hivatkozott arra, hogy a társaság tagjai (nyilvánvalóan gazdasági) tevékenység végzésére nem kötelesek. A Gt. valóban így rendelkezik. A társaság tagjai a tulajdonosok. Ők azok, akik a társaság működéséhez szükséges tőkét biztosítják. A tőketulajdonosok a tagsági jogukat gyakorolják és gazdasági tevékenység végzésére nem kötelesek. A terheltek a terhükre megállapított bűncselekményt egyrészről a tulajdonosi jogosítványaik visszaéléséről és a büntetőtörvénybe ütköző gyakorlásával, másrészről az ügyvezetői minőségükből folyó kötelességeik szándékos megsértésével követték el.

A felülvizsgálati indítvány a tényállást támadta, amikor azt állítja, hogy terheltek a Kft-t nem fantomizálták, mert az üzletrészeiket megvásárló vevők - akárcsak az eladók - a vétel pillanatától az eljárás jogerős befejezéséig fellelhetőek voltak, következésképpen a gazdálkodó szervezet nem tűnt el a hatóság látóköréből. A tényállás támadására azonban a felülvizsgálati eljárásban - amint arra fentebb már hivatkozás történt - nincs törvényes lehetőség.

Mindezek alapján a Legfelsőbb Bíróság - a Legfőbb Ügyészség indítványával egyezően - azt állapította meg, hogy a bíróságok a büntető anyagi jog szabályainak a megsértése nélkül mondták ki az I. r., valamint a II. r. terhelt bűnösségét a Btk. 310. §-ának (5) bekezdésében meghatározott, a (3) bekezdése szerint minősülő és büntetendő adóbevétel jelentős mértékben csökkentő társtettesként elkövetett adócsalás bűntettében.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság - miután nem észlelt olyan eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat - a Be. 426. §-a alapján - mindkét terhelt tekintetében a hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. §-a (4) bekezdésének a b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten

előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Legfelsőbb Bíróság mellőzheti.

Budapest, 2009. január 22. napján

Dr. Katona Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Gábor s.k.
előadó bíró, Dr. Csere Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő
Bné